

ROTARY VE ÇOCUKLARIMIZ

Ekrem YAZAR

GDB Trabzon Rotary Kulübü*

* Trabzon Rotary Kulübü kapanmıştır

“Bir insanın anavatanı çocukluğudur” diyor Cüceloğlu. Onun için çocuklarımız çocukluklarını doya doya yaşamalıdır. Çünkü gelecekte o insanın mutlu olması çocuklukta yaşama biçimine bağlıdır. Bu da gösteriyor ki anne ve babalar, çocuklarının gelecekte mutlu yaşamalarını istiyorlarsa onların yüreklerine sevgi pınarını akıtmalıdır.

Çocuklarımızı eğitmek ve geleceğe hazırlamakla çocuk doğurmak aynı şey değildir. Çocuk, “**Saldım çayıra Mevla'm kayıra**” denilen bir varlık değildir. Bu nedenle bir ulusun, bir devletin temel görevi geleceğe yeni nesiller yetiştirmektir. Söylediğimiz gibi karnını doyumak, güzel giydirmek, harçlığını vermek hatta altına lüks araba almak değildir iyi insan yetiştirmek. Çocuğun veya gencin yüreğine, beynine sevgiyi akıtmaktır esas olan. Bunu aile ve devlet birlikte yürütmelidir. Bence çocuğun çocukluğunu yaşamasına devlet olanaklar hazırlamadır da.

Biz Rotaryenler, Rotary'nin kuruluş felsefesine uyarak, çocuklarımıza gençlerimize özel önem veriyoruz. 1985 “Çocuk Felci” projesi sevgimizin ve önemseyişimizin kanıtıdır.

Biz Türk toplumu olarak tartışmadan hoşlanmıyoruz. “**Ben**” egosunu öne çıkararak hep “**ben haklıyım, ben bilirim**” yaklaşımı ile hoşgörü ve tartışma kültürümüzü zayıflatıyoruz. Köyümüzde kentimizde babamızdan, dedemizden; annemiz ve nenemizden aldığımız terbiye biçimini şu anda bile çocuklarımıza uygulamaktayız. Bu yaklaşım işte toplumu geri kalmışlığa sürüklüyor.

Bizler; anne babamızdan hep emir cümleleri işittik. Kalk kuzuyu otlat. Git babana veya annene yardım et. Ne yazık ki bu emirlere hiçbir Anadolu çocuğunun itiraz etme hakkı yoktur. İtiraz ederse veya fikrini söylerse büyüklerine saygısızlık etmiş olur.

Belirli eğitim almış anne babalar bile, çocuklarını makineleştirmektedirler. Kalk odana git. Git odanda iki saat ders çalış. Kırık not alırsan sakın eve gelme gibi

cümleleri hangimiz çocuklarımıza söylemedik ve söylemiyoruz? İşte yanlışlık burada başlıyor ve o çocuğun, çocukluğu, gençliği hatta yaşlılığı hep sevgisizlikle, hırçınlıkla geçiyor.

Dünyadaki 483.230 İnteract arasında çocuklarımız da var. Geleceğin liderleri olabilmeleri için çocuklarımıza ayrı bir yaklaşımla onlara kişilik vermek istiyoruz. Ama bu yaklaşım yeterli de olamıyor. Aile, okul, eğitim programları birlikte çalışırsa o zaman kişilikli çocuk ve kişilikli toplum oluşturulur.

Anneler, babalar artık radikal kararlar almalıdırlar. Atalarımızdan getirdiğimiz yanlışları beyinlerinden silmelidirler. Ama olumlu yönde olmalı bu kararlar. Öncelikle çocuklarına karşı sabırlı ve hoşgörülü olmalıdırlar. Sabır çocuğun konuşmasını sağlar. İçindeki birikimleri, size en güvendiği insan olarak anne babaya, öğretmenine açar ve yardım ister. Hoşgörülü olmalıyız. Çocuklarımız, hatalarını, ilk önce sizlerle paylaşmalılar. O zaman o çocuk yalanı öğrenmeyecek ve kimliğini doğrular üzerine kuracaktır.

Erkek çocukların baba; kız çocukların anne en güvenilir sır arkadaşı olmalıdır. Aşklerini, sevgilerini, doğrularını, yanlışlarını anne – baba ile paylaşmalıdır. Yanlışları karşısında yol gösterici anne - babayı görmelidir. İşte o zaman gelişen çocuk veya genç; doğrularından yana olacak ve kimliğini kişiliğini her ortamda koruyacaktır.

Korku, geçici çözümdür. Ben küçük torunuma zaman zaman kızıyorum. Bağırıyorum da; ama onu belki birkaç dakika susturmuş oluyorum. Biraz sonra o, bildiğini okuyor. Ama hoşgörüyle, sevgiyle ve konuşarak sorunun üzerine gittiğim de o hatayı bir daha yapmıyor. En azından bir süre yapmıyor.

Yasaklar çözüm değildir. “**Şu saatte eve geleceksin. Sokağa çıkmayacaksın, odanın kapısı sakın kapama**” gibi yasaklar bir eğitim şekli değildir. Çünkü yasaklar her zaman arzuları körükler ve yeni yeni olumsuzlukların kapılarını açar.